

Osebnosti.

Znani kapucinski duhovnik umrl. V bolnišnici v Ormožu je preminul po daljšem bolehanju kapucinski duhovnik p. Lovrenc Novak. Rodil se je leta 1878 v St. Juriju ob juž. žel. Mašniško posvečenje je prejel leta 1902. Zadnja leta je služboval v Studencih pri Mariboru. Blagopokojni je bil goreč duhovnik, ki je navdušeno deloval na prižnici in v spovednici. Po svoji naravi je bil zelo miren, z vsakim prijazen in dober. Dobremu duhovniku bodi Vsemogočni obilen plačnik, samostanski družini naše sožalje!

Osemdesetletnica. Te dni je obhajal osemdesetletnico Janez Šisernik. Rojen je bil namreč 8. decembra 1857 na Plešivcu za Urško, sedaj pa je posestnik na Brdijah v Kotljah. Dobremu krščanskemu očetu, h kateremu zahaja »Slov. gospodar« že dokaj let, izrekamo najiskrenejša voščila še naprej z željo, da bi tako v zdravju in zadovoljnosti preživel še mnogo let!

Nesreče.

Tri osebe se zastrupile s plinom. V tako zvani »Abesiniji« na Teznu pri Mariboru so se nastanili v eni sobi male hišice kot podnajemniki: 36 letni ločni delavec Jožef Kranjc iz Pristave pri Rogiški Slatini, njegova prijateljica Marija Horvat in ločna Albina Šturm iz okolice Kočevja. Ker niso imeli drv, da bi si kurili, so postavili sredi sobe na podstavek lonec s tlečim ogljem in legli k počitku. V soboto 11. decembra zvečer je začul lastnik hišice iz omenjene zaklenjene sobe obupne klice. Podal se je k orožnikom. Sobo so odprli s silo in videli, da so se s plinom od oglja zastrupile tri osebe. Jožef Kranjc je bil že mrtev, ženski so odpremili v bolnišnico, kjer so jima oteli življenje.

Kaj je »Bayer?«

Že 50 let proizvaja »Bayer« zdravila.

Od tega časa »Bayer« vztraja v borbi proti trpljenju človečanstva. Danes je »Bayer« svetovno podjetje, čigar glas sega na vse kontinente sveta.

Med mnogimi neogibno potrebnimi zdravili, ki so raznesla slavo firme »Bayer« je tudi Aspirin kot popularen preparat proti reumatizmu, prehlajenju in bolečinam. Aspirin je zadnjih 40 let v obliki tablet najbolj razširjeno zdravilo na svetu.

ASPIRIN

PROIZVOD ZAUPANJA!

Oglas je registriran pod Sp. br. 751 od 17. avgusta 1937

Vlak smrtno povozil trgovskega pomočnika. V Rušah je vlak zalotil na tračnicah Zmagoslava Hoferja, 39 letnega mariborskega trgovskega pomočnika, ki je preslišal radi zamišljenosti prihod vlaka. Hofer, ki zapušča ženo z dvema nepreskrbljenima otrokoma, je bil pri priči mrtev. **Žrtev poledice.** V Studencih pri Mariboru je spodrsnila na ledu in si je zlomila desno roko in levo nogo Terezija Šinkovec, 59 letna perica.

Od avtomobila povožena. Na potu iz Ptuja proti Sv. Marjeti je avto pri Spuhlji odbil s ceste na travnik 78 letno kočarico Marijo Primcovo od Sv. Marjete. —

Primcova je dobila hude notranje poškodbe.

Kroglo v prsa. V mariborsko bolnišnico je bil prepeljan v zelo resnem stanju 29 let stari pomožni delavec Jožef Ulaga iz Ribnice na Pohorju, ker je dobil v prsa kroglo.

Božjastni berač se zadušil v blatu. Pri Sv. Juriju v Slov. goricah je beračil božjastni 36 letni občinski revež Alojz Lorber. Napadla ga je na cesti božjast, vrglo ga je z obrazom v blato, kjer se je zadušil.

Eksplozija pištole v roki. Andrej Šumnik, 15 letni pomožni delavec v Topolšici, je nabijal staro zarjavelo pištolo, da bi

Jubilej krompirja

Parizani so praznovali letos 200 letnico rojstva Parmentiera, kateremu se mora zahvaliti Francija in z njo ves ostali svet — razen Azije, kjer žive največ od riža — za svojo bistveno hrano — za krompir. Parmentier je bil namreč agronom in dober gospodarstvenik, ki je spoznal neprecenljivo veljavo krompirja ter ni miroval prej, dokler ga niso začeli gojiti po vsej Franciji in od tam po vsej Evropi. Kaj bi danes res počeli brez krompirja! — Parmentiera je počastil že kralj Ludovik XVI. na takrat običajen, pesniški način s tem, da si je vtaknil v gumbnico cvet krompirja. Današnji Parizani pa so bolj nepešniški, zato pa praktični ter so proslavili spomin

O „boljševiškem raju“

pripoveduje hrvatski seljak iz Zagorja

Ni ga kraja v Evropi in menda na vsem svetu ne, iz katerega bi ljudje v tolikem številu bežali, kakor beže iz sovjetske Rusije. In odkoder ljudje beže, je to nepobiten dokaz, da tam ni dobro.

Dne 16. septembra 1936 — pripoveduje v »Glasnikovem koledarju« Peter Grgec — me je obiskalo v mojem stanovanju v Zagrebu dvoje nepoznatih ljudi: moški in ženska. Ko sem na znak zvonca prišel k vratom, mi je moški rekel: Jaz sem Ivan Glogoški in to je moja žena Marija. Poslal je naju k vam župnik iz Tuhelja Marcel Novak. — Ivan Glogoški? vprašam, da se prepričam, ali sem dobro slišal. — Da, Ivan Glogoški, ponovi neznane. Bil sem v zadregi. Bal sem se, da imam pred seboj Ruse in z Rusi nimam najboljših izkušenj. Glogoški, sem rekel sam pri sebi, in morda sem rekel to zopet na glas.

Pogledal sem neznanca z vprašujočim pogledom. Že pri prvih besedah sem opazil, da možak izgovarja samoglasnike na čisto ruski način. In zdaj me je na Rusijo spomnila tudi njegova zunanost. Obraz seveda ni imel značilnih ruskih potez, kakor tudi njegovi lasje ne, ki so bili bolj kostanjevi kot plavi. Pač pa je njegova obleka očitno kazala, da ne izhaja iz naših krajev. Narejena je bila iz slabega

materijala, ki o njem pravijo pri nas, da je iz kopriv. Obut je bil v čevlje iz gumija. Njegova žena se je zdela na prvi pogled mnogo mlajša od njega, vendar njen obraz ni mogel zatajiti, da je to čisto severni slovanski tip.

Stal sem nepremično jaz, stala sta ona dva. Mož je prvi prekinil molk, potegnil iz žepa pismo in mi ga izročil z besedami: To pismo vam pošilja prečastiti gospod Marcel Novak. Pismo se je glasilo v prvem delu dobesedno takole:

Uredništvu »Hrvatske Straže«,
g. prof. Petru Grgecu!

Donosilec pisma Ivan Glogoški, rojen v občini in župniji Tuhelj, se je te dni vrnil iz Rusije domov. Blagovolite ga zaslišati in zabeležiti njegove izjave. On ima doma približno en oral zemlje. Privedel je s seboj iz Rusije ženo Poljakinjo in troje otrok. Zda na jesen se bodo zbirala zanj živila, toda ker nima ne hiše ne obleke, bi bilo morda zanj bolje, ako bi se mu mogla najti kaka zaposlitev v Zagrebu.

Iz duše mi je izginilo nezaupanje. Tako torej! Opravi mi z »ruskim čelovjekom«, ampak s čistokrvnim hrvatskim Zagorcem. Povabil sem Ivana Glogoškega in njegovo ženo v svoje stanovanje ter ju začel spraševati. Vzel sem takoj papir in svinčnik v roke, da čim točneje zajamem njuno pripovedovanje.

